

og krydsende Blyantsstreger var det Materiale, som Krigsffadeerstatningscommissionen kom til at arbejde med. Naar vi tage samtlige Forhold i Betragtning — jeg skal ikke her komme ind paa at udtale nogen Dem over Krigsffadeerstatningscommissionen —, saa kan det ikke være Andet, end, at der maa være fremkommet saadanne Ubilligheder, som man dog vanstelig kan forbigaae. Jeg troer, at, dersom den Betragtning af Loven, som jeg her har udtalt, er rigtig, saa maa man indrømme, at Mindretallet har taget disse Andragender snarere lidt for strengt end for lemsældigt, og det er min Overbeviisning, at efter det Kjendskab, jeg har til disse Forhold, og jeg troer at turde sige, at jeg intet ringe Kjendskab har dertil, kan man ikke frygte nogen- somhelst videregaaende Consequents deraf for Staten, om man følger de Indstillinger, her ere gjorte af Mindretallet om Krigsffadeerstatnings- sager, i Henhold til den Motivering, som man har tilladt sig at give.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en personlig Bemærkning.

Winther: Den ærede Minister sagde, at det ingen Sag var at henvise det Slags Andragender til Ministeren, men det var vanstelig for ham, naar man ikke tillige kunde vise ham den Vej, han skulde gaae for at faae Sagen bedre ophlyst. Dertil vil jeg blot bemærke: Ministeriets Embedsmænd faae deres Gage for at undersøge de Ting, der kunne blive Ministeriet paalagte, og, dersom Ministeren vil fordre af Andre, at de skulle gjøre det Arbejde, saa maatte han ogsaa være beredt paa at give dem Betaling; det maatte de kunne fordre ligesaa godt som Embedsmændene i Ministeriet. Den Maade at blive afviiist paa, kan jeg paa ingen Maade erkjende for rigtig. Jeg har ikke her forlangt Andet, end at Ministeriet skulde undersøge Sagen saa godt, det kunde. Det følger af sig selv, at Mere kan man ikke forlange, og Mere kan der ikke med Rette lægges i et saadant Forlangende. Naar det er ophlyst med Hensyn til Andragen-

det under Nr. 44, at der her har fundet en Feilskrivning Sted, saa er dette visnok et Punkt, der lod sig undersøge af Ministeriet uden stor Vansteligheid.

Finantsministeren: Jeg har just egentlig ikke afviiist det ærede Medlem, men jeg har heller ikke villet modtage den Anviisning, han har villet give, og jeg kan ikke modtage den, fordi jeg ikke har Brug for den. Jeg kan ikke lade Embedsmændene i Ministeriet afgjøre, hvorvidt der er traadt for 50 Rd. Sæd ned paa Marken, eller om Tjenden har øbelagt en Bæg, eller hvad han har gjort, da han opholdt sig paa et eller andet Sted. Det er Forskjellen fra Pensions- og Lønningslove, at de angaae Facta, der til enhver Tid kunne konstateres, hvormod dette er umuligt i nærværende Tilfælde. Derfor har Loven om Krigsffadeserstatning ganske rigtig bestemt, at Sagen maa afgjøres af en Commission, der møder paa Stedet, tager den under Overveielse, hører de Vedkommende og derefter afgjør den. (Ordføreren: Men den har ikke hørt de Vedkommende!). Jeg beder det ærede Medlem tilgive, at jeg her blot siger, at han ikke har Ret. Jeg vil ligesaa lidt som han nu ind paa en Forhandling, som vi tidligere have ført her; men ligesaa lidt, som han har Ret i, at der foreligger Ting beviste, som ikke ere det, ligesaa lidt kan jeg lade den Bemærkning staae upaaagtet hen, — jeg siger det, efterat have undersøgt Sagen — at Noget skulde have begjæret at blive stillet for Commissionen og ikke faaet Lov til at komme der.

Sylv. Jørgensen: Jeg kan ikke nægte, at nærværende Behandling har gjort et noget bittert Indtryk paa mig, og det er derfor, jeg nu vil sige et Par Ord. Jeg har faaet det almindelige Indtryk af Forhandlingerne, at, selv om de Andragender, der vedrøre den jydsk Krigsffadeserstatning, bleve bevilgede, og, selv om der dertil blev bevilget endnu een Million, vilde Utilfredsheden være accurat ligesaa stor, ja maastee større end nu. Man vilde ligesaa lidt derved, som ved hvad der nu er tilstaaet, kunne tilfredsstille alle de Krav, som man troer at være berettiget til at stille. Jeg skal